

opusdei.org

Braterstwo w kapłaństwie a założyciel Opus Dei

Braterstwo w kapłaństwie

05-10-2002

Braterstwo w kapłaństwie było dla świętego Josemaríi Escrivy de Balaguer jedną z najważniejszych trosk i pragnień apostolskich.

Zabiegający o świętość księży, utworzył z woli Bożej

Stowarzyszenie Kapłańskie Świętego Krzyża, jako zrzeszenie świeckich księży, gotowe nieść pomoc duchową

w dążeniu do świętości według ducha i zasad panujących w Opus Dei.

W tym stowarzyszeniu kapłańskim spełnia się to, co bp Javier Echevarría, obecny prałat Opus Dei, przedstawia jako wyróżniającą się cechę fizjonomii duchowej Założyciela: „stały i pogłębiający się zapał, z jakim od pierwszych lat w kapłaństwie starał się żyć i nauczać innych dogłębnego sensu braterstwa kapłańskiego”. „Jest naszym wielkim zadaniem – powtarzał księżom, którzy przychodzili go słuchać – abyśmy się wzajemnie miłowali. Powinniśmy odczuwać satysfakcję z tego, że jesteśmy sługami wszystkich dusz, ale na pierwszym miejscu, naszych braci w kapłaństwie”. Ten aspekt, którym potrafił żyć i ożywiać go w zadziwiający sposób Założyciel Opus Dei, dzisiaj także stanowi wyzwanie.

Braterstwo kapłańskie jest znakiem komunii, którą Duch tworzy w tych, którzy są wcieleni w jedyne kapłaństwo Chrystusa: „oni wszyscy są zjednoczeni w osobistym braterstwie sakramentu”. W XXXI adhortacji apostolskiej *Pastores dabo vobis* Jan Paweł II przywołuje cechy charakteryzujące duchowość kapłana: „W tej perspektywie trzeba podkreślić jako walor duchowy kapłana jego przynależność i oddanie w lokalnym Kościele. Ta rzeczywistość nie jest podyktowana wyłącznie przyczynami organizacyjnymi i dyscyplinarnymi. Przeciwnie, relacja z Biskupem w jedności kapłańskiej, współudział w trosce o Kościół, oddanie duszpasterskie w służbie ludu Bożego w konkretnych warunkach historycznych i społecznych poszczególnego Kościoła lokalnego są elementami, o których nie można zapomnieć, kiedy chce się

naszkicować portret kapłana i jego życia duchowego”.

Św. Josemaría Escrivá całe życie przejawiał ogromne dążenie do wzmocnienia braterstwa między kapłanami. Bardzo żywo wspominał rozmowę z pewnym starszym księdzem, podczas rekolekcji dla kleru po wojnie domowej w Hiszpanii. Ów ksiądz cierpiał intensywnie z powodu pewnego oszczerstwa. Kapłan Josemaría spytał go, czy inni bracia w kapłaństwie, z którymi przebywa nie towarzyszą mu. Zasmucił się bardzo, kiedy w odpowiedzi usłyszał: „Ja sam sobie towarzyszę”. Nigdy nie zapomniał tych słów i aby temu zaradzić, żył w heroicznej dyspozycji przed Bogiem, aby opuścić Opus Dei i założyć nową fundację dla księży diecezjalnych. Bóg mu jednak pokazał, że to nie było konieczne – Stowarzyszenie Kapłańskie Świętego Krzyża miało być nieodłącznie związane z Opus

Dei. Kapłan, tak jak każdy inny wierny chrześcijanin, potrzebuje pomocy duchowej, aby mógł wiernie wypełnić łaskę sprawowanego urzędu. Dekret *Presbyterorum Ordinis* (nr 8) stwierdza, że: „Należy także wysoko cenić i pilnie zalecać stowarzyszenia, które w oparciu o statuty uznane przez kompetentną władzę kościelną, dzięki zatwierdzonemu lepszemu i stosowniejszemu porządkowi życia i pomocy braterskiej pielęgnują świętość kapłanów w wykonywaniu posługi i w ten sposób zamierzają służyć całemu stanowi kapłańskiemu”.

Każdy ksiądz, w swoim codziennym życiu, ma wiele potrzeb: wypełnianie podjętego zobowiązania; otrzymanie rady i pomocy w obliczu trudności zarówno osobistych, jak i duszpasterskich; podsycanie więzów przyjaźni i wspólnoty w kapłaństwie. To wszystko czyni całkowicie

uzasadnionym powstanie wcześniej wspomnianych zrzeszeń. Nie pretendują one ani do zastąpienia odpowiedzialności Biskupa w sprawie tego, co tyczy się życia i posługi księdza, ani do przedstawiania duchownym innych fundamentów życia duchowego niż te, które wynikają z sakramentu kapłaństwa.

Św. Josemaría Escrivá był prekursorem tej doktryny soborowej. Sam był księdzem świeckim uformowanym w duchowości, której korzenie tkwiły w teologii sakramentu kapłaństwa.

Przedstawiał on Stowarzyszenie Kapłańskie Świętego Krzyża „jako trwałą pomoc ascetyczną, którą chcą otrzymywać kapłani, z duchowością świecką i diecezjalną niezależnie od zmian personalnych i okoliczności, które mogą zaistnieć w zarządzaniu danego kościoła lokalnego. W ten sposób do ogólnego kierownictwa

duchowego, które zapewnia Biskup swoimi zaleceniami, listami apostolskimi, rozmowami, instrukcjami dyscyplinarnymi itd., dodaje się kierownictwo duchowe osobiste, pełne troski i stałe, w jakimkolwiek miejscu, które uzupełnia ogólne kierownictwo sprawowane przez samego Biskupa, traktując posłuszeństwo względem niego jako poważny obowiązek. Zawsze w momencie odnowy Kościoła Pan pobudzał w łonie kleru prądy duchowości, które charakteryzowały się wzmocnieniem jednoczących go więzi nadprzyrodzonych, zarówno po to, aby ożywić jego byt, jak i po to, aby zainicjować i prowadzić dzieła apostolskie i misyjne. W tym sensie praca duchowa rozwinięta przez św. Josemaríę Escrivę poprzez Stowarzyszenia Kapłańskie Świętego Krzyża jest specjalną łaską Bożą, która przyczynia się do świętości Kościoła w każdej diecezji.

Kard. Antonio María Rouco, *Dodatek do L'Osservatore Romano*, 6-X-2002.

pdf | dokument generowany
automatycznie z <https://opusdei.org/pl-pl/article/braterstwo-w-kapanstwie-a-zaozyciel-opus-dei/> (21-03-2026)